

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-2 У.7046/15
24.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, одлучујући о тужби тужиоца А.А. из ..., ..., поднетој против решења тужене Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Већа у Нишу, ДКТ бр. 35/14 од 31.03.2015. године, у предмету дисциплинске мере – распоређивање на друго радно место, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Већа у Нишу, ДКТ бр. 35/14 од 31.03.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем усвајају се приговори пуномоћника запосленог А.А., адвоката Владимира З. Ђорђевића из Враћа и запосленог А.А., делимично се поништава решење Дисциплинског старешине Полицијске управе у Враћу, ДС бр. 116-12/2013 од 24.04.2014. године, мења се диспозитив првостепеног решења, тако што се преиначава дисциплинска мера престанак радног односа изречена првостепеним решењем и у складу са чланом 159. став 1. тачка 2. Закона о полицији, запосленом А.А. се изриче дисциплинска мера – распоређивање на друго радно место на којем се обављају послови за које је као услов прописана непосредно нижа стручна спрема у трајању од једне године. У осталом делу првостепено решење Дисциплинског старешине Полицијске управе у Враћу ДС бр. 116-12/2013 од 24.04.2014. године се потврђује а приговори одбијају као неосновани. Првостепеним решењем ДС бр. 116-12/2013 од 24.04.2014. године, тужилац је оглашен одговорним за извршену тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 14. Закона о полицији – незаконит, несавестан, немаран рад или пропуштање радње за коју је запослени овлашћен, а који су проузроковали или су могли да проузрокују штету или незаконитост у раду, како је то ближе описано у изреци и образложењу првостепеног решења, те му је Дисциплински старешина Полицијске управе у Враћу, на основу члана

159. став 1. тачка 4. Закона о полицији, изрекао дисциплинску меру – престанак радног односа. Првостепеним решењем одбијају се сви захтеви истакнути током трајања целог дисциплинског поступка, за накнаду трошкова, а све у смислу члана 104. став 1. Закона о општем управном поступку.

Тужилац је поднео тужбу Управном суду 06.05.2015. године, коју је допунио поднеском достављеним Суду 13.05.2015. године. Тужбом је оспорио решење туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, јер је орган прекорачио границе законског овлашћења, будући да је побијано решење донето по слободној оцени и због тога што није поступљено по правилима поступка. Наводи да је изрека оспореног решења нејасна и неразумљива, јер се из исте не види у чему се састоји његова радња извршења противправног акта и повреда службене дужности, а посебно ако се има у виду квалификација и чињенични опис радње која му се ставља на терет: „што није одмах поступио по извештају број ПУ 1417/12 од 02.05.2015. године ...“. Указује да је тужени орган занемарио наводе приговора против првостепеног решења, јер у образложењу тог решења није наведено на основу којих параметра је утврђено да је извршио тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 14. Закона о полицији, будући да ни првостепено, ни оспорено решење, нису определили радњу тужиоца из које би се стекао идентитет обележја повреде која му се ставља на терет. Даље, наводи да му тужени орган није омогућио да учествује у поступку, чиме му је повређено уставно право на једнаку заштиту из члана 36. став 1. Устава Републике Србије, стим да су повређене и одредбе члана 6. и 133. Закона о општем управном поступку, јер му није омогућено на јавној расправи да учествује у поступку. Истиче да му је оспорено решење уручено 20.04.2015. године, након наступања застарелости за вођење дисциплинског поступка дана 09.04.2015. године, сагласно одредби члана 163 б став 2. Закона о полицији. Предлаже да Суд након одржане јавне расправе, тужбу уважи, оспорено решење поништи или исто преиначи, тако што ће га ослободити дисциплинске одговорности.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” број 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Основано се, по оцени Управног суда, тужбом указује да је приликом доношења оспореног решења, повређен закон на штету тужиоца.

Тужена у образложењу оспореног решења оцењује да је поступајући дисциплински старешина у првостепеном поступку недвосмислено утврдио постојање елемената тешке повреде службене дужности предвиђену чланом 157. став 1. тачка 14. Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 191/05...92/11), зато што је доказано да запослени А.А., овде тужилац, није одмах поступио по Извештају број ПУ-1417/12 од 02.05.2012. године, у ком му је од стране помоћника ПИ Врање наложено да одмах поступи и надлежном Суду поднесе захтев за издавање наредбе за претресање стана и других просторија лица Слободана Тасића из села Црни Луг, а по предмету Основног јавног тужилаштва у Врању КТ. бр. 1382/10 од 24.04.2010. године, којим је заменик Основног јавног тужиоца у Врању, Зоран Китановић упознао Полицијску управу у Врању да му је угрожена лична безбедност као обрађивачу предмета и да је потребно да полицијски службеници Полицијске управе Врање одмах предузму све потребне службене мере и радње у вези провере права држања оружја окривљеног Слободана Тасића, већ је то учинио након протеча више од четири месеца,

односно 05.09.2012. године. Тужена сматра да се у непоступању А.А. по налогу претпостављеног старешине стичу битна обележја тешке повреде службене дужности из члана 157. став 1. тачка 14. наведеног Закона.

Међутим, диспозитив првостепеног решења је непотпун и нејасан, обзиром да је тужилац оглашен одговорним за тешку повреду службене дужности из члана 156. став 1. тачка 14. Закона о полицији - „незаконит, несавестан, немаран рад или пропуштање радње за коју је запослени овлашћен, а који су проузроковали или су могли да проузрокују штету или незаконитост у раду“, која повреда има четири алтернативне радње извршења, као и последице које су проузроковане или су могле бити проузроковане, при чему се из диспозитива првостепеног решења, односно правне квалификације тешке повреде службене дужности из наведеног члана Закона, не види коју је конкретно тешку повреду службене дужности тужилац починио, као и да ли је конкретном радњом проузроковао или је могао да проузрокује штету или незаконитост у раду, јер се правна квалификација предметне повреде службене дужности не може утврдити из описа радње извршења.

Осим наведеног, неизвршиво је и непрецизно оспорено решење којим је запосленом изречена дисциплинска мера распоређивања на друго радно место на коме се обављају послови на којима је као услов прописана непосредно нижа стручна спрема, имајући у виду да у диспозитиву тог решења није прецизно означено радно место на које се запослени распоређује. Наиме, распоређивање на друго радно место на коме се обављају послови за које је као услов прописана непосредно нижа стручна спрема у трајању од шест месеци до једне године, је једна од дисциплинских мера која се према члану 159. тачка 2. Закона о полицији може изрећи за тешке повреде службене дужности, а њена конкретизација се врши распоређивањем на тачно одређено радно место, од стране дисциплинског старешине који изриче меру. Ово стога, што тек уколико се запослени распореди на радно место са прописаном нижом стручном спремом, то представља санкцију за учињену повреду службене дужности, јер такво радно место подразумева и одређене последице, пре свега нижу зараду.

Такође, тужилац је у приговорима поднетим против првостепеног решења указивао да је диспозитив првостепеног решења непотпун и нејасан, да се из диспозитива не види у чему се састоји његова радња извршења тешке повреде службене дужности која му се ставља на терет, које наводе је тужена оценила, као неоснованим, без навођења конкретних разлога зашто наводе приговора сматра неоснованим.

Са изнетих разлога, Суд налази да је тужена пропустила оспореним решењем да санкционише повреду одредбе члана 198. став 1. и став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ бр.33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), коју је учинио првостепени орган, па је и сама оваквим поступањем учинила повреду наведеног члана Закона, при чему је оспореним решењем учинила и повреде правила поступка из одредби члана 199. став 2. и члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, јер оспорено решење не садржи разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву и не садржи оцену навода изнетих у приговору, поновљених у тужби.

Како је тужилац први пут у тужби истакао да му је оспорено решење уручено након наступања застарелости за вођење дисциплинског поступка дана 09.04.2015. године, сагласно одредби члана 163 б став 2. Закона о полицији, то ће тужени орган у поновном поступку оценити овај тужиочев навод.

Одредбама члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), прописано је да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристају, а у ставу 3. истог члана, прописано је да је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену справу.

Полазећи од изнетих норми а имајући у виду захтев тужиоца да се у овој ствари одржи усмена расправа, Суд је нашао да усмена расправа није обавезна, јер се не ради о управном поступку у којем је учествовало две или више странака са супротним интересима, како је то прописано одредбом члана 34. став 2. наведеног Закона о управним споровима, нити је предмет сложен у мери да изискује посебно утврђивање чињеничног стања. Ово посебно и са разлога што је одредбом члана 10. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује према одредби члана 74. Закона о управним споровима, између осталог, прописано је, да је суд дужан да поступак спроведе без одуговлачења и са што мање трошкова. Имајући у виду све изнето, као и да је законитост оспореног решења Суд могао да цени на основу стања списка предмета без одржавања јавне расправе, налазећи да би се одржавањем усмене расправе одуговлачио судски поступак и да би то изискивало трошкове тужиоца, то Суд није прихватио захтев тужиоца за одржавање јавне расправе.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што је тужени орган везан примедбама суда у погледу поступка на основу одредбе члана 69. став 2. наведеног Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 24.09.2015. године, II-2 У. 7046/15

Записничар
Сандра Пауновић, с.р.

Председник већа – судија
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ